

Jutlus P, 10.06.18 Nõos kell 11.00 ja Rannus kell 14.00, 2. pühapäev *post Trinitatis*

Lektsioonid: Hs 33:30–33; Lk 9:57–62

Pihikõne: Mt 23:11

Jutlus: Hb 12:1–6

Laulud: 288 (1–3); 333 (1–4, 5); 353 (1–4); 317 (1–4)

Seepärast ka meie, kelle ümber on nii suur pilv tunnistajaid, pangem maha kõik koormav ja patt, mis hõlpsasti takerdab meid, ja jookskem püsivusega meile määratud võidujooksu! Vaadakem üles Jeesusele, usu alustajale ja täidesaatjale, kes häbist hoolimata kannatas risti temale seatud rõõmu asemel ja on nüüd istunud Jumala trooni paremale käele. Võtke siis eeskujuks teda, kes on kannatanud niisugust patuste vaenu enese vastu, et te ei väsiks ega teie hing ei nõrkeks. Teie ei ole veel vereni vastu pannud patu vastu võideldes! Ja te olete täiesti unustanud julgustuse, mis teile nagu poegadele ütleb: „Mu poeg, ära põlga Issanda karistust ja ära nõrke, kui tema sind noomib! Sest keda Issand armastab, seda ta karistab, ta piitsutab iga poega, kelle ta vastu võtab.”

Hiljuti arenes mul ühe ametivennaga mõttevahetus spordist ning spordi ja kristlase elu suhtest. Sportlase seisukohalt on sport enese võimete proovilepanek. Sport nõuab pingutamist ja tihti ka eneseületamist – endas selliste jõuvarude leidmist, millest sportlane võistluse algul teadlikki polnud. Kuid sport nõuab ka teistest parem olemist. Kuidas muidu saaksid jagatud poodiumikohad? Keegi peab võitma ja keegi kaotama! Ent kuidas käib see kokku kristliku ligimesearmastusega?

Tuleb meelde jutuaajamine veel ühe tuttava harrastussportlasega, kes ütles, et ta ühel teatud rattamaratonil enam ei käi, kuna see olevat nii julm. Kui keegi ees kukub – ja tõenäoliselt hullusti, sest kiirused on ju suured –, siis pole kellelgi aega kannatanule abi osutada, sest tuleb tormata finiši poole.

Nõnda tekib küsimus, kas kristlasele, kelle tegude aluseks tema maises elus peab olema armastus, armastus Jumala ja ligimese vastu, tohib üldse võidu peale võistelda?

Ja ometi kõneleb meie tänane kirjakoht jooksmisest, milleks Hb autor meid, kes usume Jeesusesse, üles kutsub. Me peame jooksuma võidujooksu ja seda võimalikult suure püsivusega!

Samal ajal ei jookse me seda võidujooksu mitte kaaslasega rõõmsalt vesteldes, nagu mõnel tervisepäeval sörkides tavaks on, vaid staadionil pealtvaatajate ees. Apostel Paulus kasutab sarnast mõtet 1Kr 4:9: „Mulle tundub, et Jumal on meid, apostleid, pannud kõige viimasele kohale nagu surmamõistetuid areenil kogu maailmale vaadata, nii inglitele kui inimestele.“ Paulus kõneleb siin küll mitte jooksmisest, vaid Rooma riigis tavaks olnud gladiaatorite võitustest, kus surmamõistetud inimesi pandi võitlema üksteise või metsloomadega.

See tähendab, et kogu loodu vaatab neid sportlasi, kes nende ees areenil võistlevad. Siinkohal pole oluline, milliste mõtetega on inimesed ja inglid, kes pealt vaatavad – kas nad on võistlejate kannatustele osavõtlikud või osavõtmatud. Tähtis on siin see, et kristlasi on pandud Jumala loodu hulgas millegi nimel pingutama. Nad ei saa rahulduda olemasolevaga – nagu võib-olla inimesed, kes rahumeeli hukuvad, või inglid, kes taevaste olenditena elavad Jumala juures igavesti. Ja see „midagi“, mille nimel kristlased pingutavad, on loomulikult Jumala riik.

Niisiis peame meie, kellele Jumal selle võidujooksu on määranud, seda ka jooksuma, meil pole valikut. Me peame seda jooksuma kõigi nähes, nii nende, kes meile kaasa tunnevad, kui ka nende nähes, kes seda ei tee.

Me peame jooksuma enda võidu nimel, elu eest. Kuid ma olen nõus ka oma eelmainitud ametivennaga, kes ütles, et selles võistluses tuleb aidata ka ligimest – muidu oleks Jumala armastuse väljendust kristlase elus raske kujutleda. Kas siis tuleks seda jooksu kujutleda nii, et igaüks pingutab omaette, kuid vajadusel aitab ka kukkunud kaasjooksjal tõusta. Ja et finišijoonel oleks võitjaid palju. Et toimuks midagi grupifiniši sarnast, mis on meile tuntud jalgrattaspordist?

Igal juhul soovitab Hb autor jooksjail vabastada ennast võimalikult kõigest, mis takistab kiiresti edasi liikumast: kõigest koormavast ja patust. Aga kuidas saab inimene end patust vabastada? Ta ei saa ju oma nahast välja pugeda ja vaadata end kõrvalt: näe, siin on minus patt, mis tuleb

kõrvaldada! Ei, patt on rikkunud inimeses kõik, mis tal on – vaimu, hinge ja ihu. Pole võimalik pattu endas kõrvaldada, sest patune inimene ei tea, kus see temas täpselt asub. Selles on kindel ka apostel Paulus, kes hüüab Rm 7:24: „Oh mind õnnetut inimest! Kes ostab mu lahti sellest surma ihust?“

Kuid Paulus vastab kohe järgmises salmis: „Aga tänu olgu Jumalale meie Issanda Jeesuse Kristuse läbi!“ See ei tähenda muud, kui et meie võidujooksus Jumala poole on Jumal ise meile appi tulnud. Jumal, kes on meid sellele võidujooksule kutsunud, meid selleks lausa määranud, on ka andnud võimaluse, kuidas seda võidujooksu võita. Ja see on muidugi Jeesus Kristus!

Seepärast ütleb Hb autor meie kirjakohas: „Vaadakem üles Jeesusele, usu alustajale ja täidesaatjale, kes häbist hoolimata kannatas risti temale seatud rõõmu asemel ja on nüüd istunud Jumala trooni paremale käele. Võtke siis eeskujuks teda, kes on kannatanud niisugust patuste vaenu enese vastu, et te ei väsiks ega teie hing ei nõrkeks.“

Kui jooksjail või jalgrattasportlastel on suured eeskujud, kelle tulemuste suunas liikuda, siis kristlastel on selleks eeskujuks Kristus. Tema on õpetanud inimestele õiget usku Jumalasse. Kuid Kristus on ka oma eluga ette näidanud, kuidas tuleb võistelda: mitte alla andes patu ja kuradi kiusatustele liikuda järjekindlalt eesmärgi poole. Kristuse eesmärgiks oli rist, mis tema kui Jumala Poja puhul sai surmamõistetud piinariistast võidu sümboliks.

Kuid sellel karmil teekonnal ei unustanud Jeesus kunagi ära abivajajaid. Ta tervendas ja toetas neid kogu oma maise rännaku vältel. Ning isegi ristil kannatades ei unustanud ka oma ligimesi: ta andis oma ema ühe oma jüngri hoole alla, ütles lohutavaid sõnu pattukahetsevale röövlile ja enne surma palus oma vaenajate eest.

Lisaks oma eeskujule on Jeesus meile andnud ju ka Püha Vaimu, kes meid meie jooksul hingestab ja aitab, lisab jõudu ja on justkui taganttuuleks võistlusrajal. Paulus ütleb, et ka Jeesus ise palub meie eest oma taevase Isa juures.

Nõnda näeme, et ehkki oleme määratud võidujooksuks üksi, on meil siiski taustajõud: me võime loota oma ligimestele ja – mõõtmatult rohkem – võime loota Jumalale, kes meile võidu annab meie Issanda Jeesuse Kristuse läbi (1Kr 15:57)!

Pealegi ei lase Jumal meile meie võistlusrajal osaks saada selliseid kannatusi nagu Kristusele. Hb autor tsiteerib meie kirjakohas Õp 3:11j: „Mu poeg, ära põlga Issanda karistust ja ärgu olgu sulle vastumeelne tema noomimine, sest keda Issand armastab, seda ta karistab otsekui isa poega, kellele ta head tahab!“

Jumal pole meie jaoks mitte ainult nagu treener, kes meile võistlusel kaasa elab ja – kui võistlusreeglid seda lubavad – meid ka aitab. Jumal on meie hea isa, kes teab, mis on meie heaks käekäiguks ja võiduks parim.

Eks kipu inimesed oma elus nurisema. Ja seda teevad ka oma jumalikul võidujooksul olevad kristlased. Miks on mul nii raske? Kas tõesti olen määratud selliseid kannatusi taluma? Miks Jumal mind niimoodi nuhtleb?

Kuid küllap on need raskused meie elus Jumala kui suure Kasvataja plaan. See võidujooks, mis meil käsil on pole lihtsalt tormamine auhinna poole, vaid see on võistleja vormimine selle auhinna vääriliseks. Ja seepärast tuleb usaldada Jumalat ka raskustes ja mõelda nagu vaga mees Iiob Ii 2:10: „Kas me peaksime Jumalalt vastu võtma ainult head, aga mitte kurja?“

Varsti algavad jalgpalli maailmameistrivõistlused. Küllap vaatavad meist paljud nende maailma parimate meeskondade karmi heitlust unistuste karika nimel. Kuid ärgem siis unustagem, et meie, kes jälgime tribüünilt jalgpallurite mängu – üht sportlast ühel hetkel kiites ja järgmisel hetkel laites – oleme ise Jumala sportlased, keda jälgitakse samamoodi. Jookskem siis püsivusega meile määratud võidujooksu!

Aamen.